

Ο εικαστικός δίνει έμφαση στην ζωγραφική. Θεματοκεντρικός, κάνει ένα προσωπικό είδος πολιτικής τέχνης, που δεν μοιάζει με άλλες καλλιτεχνικές προσεγγίσεις.

Τηλεπικοινωνία, ανεργία, δρόμος και πεζοδρόμιο, εθνικά σύμβολα και φετίχ της κατανάλωσης, θέαμα, αδέσποτα, ελεύθερος χρόνος, αυτοκίνηση, αστικοποίηση της υπαίθρου, ακόμα και η σεξουαλική κακοποίηση ερευνούνται από την σκοπιά της ψυχανάλυσης.

Το παιχνίδι κλίμακας, η σχέση υποκειμένου - αντικειμένου, μέσα και έξω, σουρεαλιστικά σύμβολα, το ονειρικό στοιχείο είναι κάποιοι από τους τρόπους που ο Μ.Γ.Κ. στρέφει «την εικόνα προς τα μέσα». Ο τίτλος της έκθεσης προέρχεται από την έκφραση «η εικόνα της χώρας προς τα έξω».

Ο επισκέπτης βλέπει παραστατικά έργα, όμως μπροστά του δεν έχει παραδοσιακό ρεαλισμό. Κλασική τέχνη, Conceptual art, σουρεαλισμός, ίσως εξπρεσιονισμός, σίγουρα γελοιογραφία και ταινίες τρόμου, είναι μερικά από τα συστατικά αυτής της μυθοπλασίας. Η αφήγηση είναι ο εξελικτικός μοχλός της τέχνης του Μ.Γ.Κ., ο οποίος, επιδιώκοντας να κάνει την αφήγηση πληρέστερη, συνδυάζει την ζωγραφική και την γλυπτική στο ίδιο έργο και προτείνει την «προβολή», ένα καινούργιο συντακτικό στοιχείο της εικαστικής γλώσσας. Ο Μ.Γ.Κ. υπηρετεί τα θέματά του αδιαφορώντας για το προσωπικό ύφος. Όλα τα έργα, το καθένα διαφορετικό, ένας δικός του κόσμος, με δική του δομή, στην οποία απαντώνται η αρχή και η μέση, ενώ το τέλος... Τέλος; Είναι τελεσίδικα τα έργα ή μένουν ανοιχτά, ώστε να απαντηθούν από τον καθένα μας σαν να ήταν ερωτήματα; Μέσα από την ερώτηση ή μέσα από την απάντηση τα έργα του Μ.Γ.Κ. μας καλούν να τα διαβάσουμε σαν κεφάλαια σε ένα βιβλίο, και μέσα από αυτά να εξοικειωθούμε με ένα άγνωστο μέχρι τώρα κομμάτι μας.